

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/220/2014
Identifikačné číslo spisu:	6703899692
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6703899692.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOST', s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej: L. Z., nar. X. F. XXXX, naposledy bytom J., ktorá zomrela dňa XX. I. XXXX, o vymoženie 237,-- eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn.: 11Er/3186/2003, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. mája 2013, č. k.: 1CoE/139/2013-49, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. mája 2013, č. k.: 1CoE/139/2013-49 z a s t a v u j e .
Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen uznesením z 16. mája 2011, č. k.: 11Er/3186/2003-27 exekúciu vedenú na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia (ďalej len „notárska zápisnica“) zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok). Súdnemu exekútorovi náhradu trov nepriznal. V odôvodnení uviedol, že uznesením č. k. 11Er/3186/2003-17 z 9. júna 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 2CoE/13/2010 z 29. októbra 2010 rozhodnutie Okresného súdu potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. januára 2011. Vzhľadom na uvedené súd exekúciu zastavil, nakoľko uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú nadobudlo právoplatnosť 7. januára 2011.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 21. mája 2013 sp. zn. 1CoE/139/2013 návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. O návrhu na prerušenie konania odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnom konaní nenastal žiadny z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. pre prerušenie konania podľa osobitného zákona a ani nie je potrebné obrátiť sa s navrhovanými otázkami oprávneného na Súdny dvor EÚ, preto považoval návrh oprávneného za neopodstatnený z oboch dôvodov. Odvolací súd

skonštatoval, že vzhľadom na zákonné ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku prvostupňový súd rozhodol o zastavení exekúcie, pretože v predmetnom konaní predchádzalo konanie na exekučnom súde a uznesením č. k. 11Er/3186/2003-17 z 9. júna 2010 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/13/2010-22 z 29. októbra 2010 bola vyhlásená exekúcia za neprípustnú. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. januára 2011. Zákonným predpokladom pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku je to, že súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Ak došlo k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú, právoplatným uznesením súdu, podľa názoru odvolacieho súdu už nie je možné namietat' proti zastaveniu exekúcie poukázaním na dôvody, pre ktoré bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú, o ktorej otázke už bolo právoplatne rozhodnuté. Odvolací súd v tomto konaní nie je oprávnený rešpektujúc princíp právnej istoty spochybňovať právoplatnosť a záväznosť rozhodnutia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú. Po preskúmaní predmetného konania odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie, preto rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákon č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie; ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ“; ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonaním náležité dokazovanie; ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne aplikovali a interpretovali § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. a tiež ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v dovolaní špecifikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, predovšetkým skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní a dovolaní oprávneného konať.

Podľa § 103 O. s. p., ktoré ustanovenie platí na dovolacom súde primerane (§ 243c O. s. p.) kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Dospel k záveru, že tieto podmienky nie sú splnené.

Podľa § 19 O. s. p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva.

Podľa § 107 ods. 1 O. s. p., ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť, alebo či môže v ňom pokračovať.

Podľa § 107 ods. 3 O. s. p., konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, prípadne s tými, ktorí podľa výsledku dedičského konania prevzali právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve, ak povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr.

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj spôsobilosť byť účastníkom konania, vyplývajúca zo zákona.

V danom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že povinná zomrela dňa 22. augusta 2013 naposledy bytom Sása 44, čo súd prvého stupňa zistil z Odpovede na lustráciu v registri obyvateľov (č. l. 73). Okresný súd v Revúcej uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2014, sp. zn. 4D 279/2013, Dnot 210/2013 v zmysle § 175h ods. 1 O. s. p. konanie v dedičskej veci zastavil, pretože poručiťka nezanechala žiadny majetok (č. l. 77). Vzhľadom na zistenie, že v priebehu konania povinná stratila spôsobilosť byť účastníkom konania, dovolací súd dovolacie konanie zastavil.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., keďže dovolacie konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.